

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opera

Sancti Agobardi Archiepiscopi Lvgdvnensis Opervm ...

Agobardus <Lugdunensis>

Parisiis, 1666

Appendix Actorvm Vetervm, Qvorvm In Notis Facta Mentio Est.

urn:nbn:de:hbz:466:1-14657

APPENDIX
 ACTORVM VETERVM,
 QVORVM IN NOTIS
 FACTA MENTIO EST.

I.

Epistola sancti Eucherij Lugdunensis
 Episcopi ad Philonem Presby-
 terum suum.

*Ex veteri codice M S. clarissimi viri Petri
 Marnæsij Senatoris Gratianopolitani.*

OMINO sancto ac venerabili fratri & compresbytero nostro Philoni Eucherius Episcopus salutem in Domino dicit. Quæso caritatem & dilectionem tuam, quam habes perfectam in Domino, ut digneris te fatigare usque ad monasterium Insulæ Barbaræ; & videas & exhorteris fratrem nostrum Maximum Abbatem, qui præest ipsi monasterio, quia pervenit ad nos quòd velit ex eo discedere, & fratres suos deserere, eò quòd multi propter metum gentium oblationes suas subtraxerint, quas pro Dei intuitu dare consueverant. Sed si nos vivimus, & sani revertimur, tantum illi vel monachis suis in Dei nomine disponimus ministrare, ut nihil egere videantur. Hoc tamen specialius peto ab ipso fratre nostro, ut domum pensilem, quam iussimus fieri,

nobis præparet, & membranas. Quia, si Deus annuit, Quadragesimam in Insula cum iplo tenere disponimus, ut opus cœptum ibidem pariter residentes expediamus. Interim trecentos modios annonæ, & ducentos modios vini, ducentas libras calci, & centum libras olei, ordina ipsi dari; ut cum per nostram oblatiunculam ipse unâ cum congregatione sua reficitur, nobis reditus cum solpitate ipsis orantibus à Domino tribuatur.

I I.

Aviti Episcopi Viennensis epistola ad
Gundobadum Regem Bur-
gundionum.

Ex eodem codice M S.

*Epistola Aviti Episcopi ad Dominum
Regem facta.*

AVITVS Episcopus Domino Regi. Quæstio quam pietas vestra discredendam proposuit, tota prorsus ad interiorem figuram spiritali consideratione referenda est. Neque enim illud centuplicato scœnore promittitur reformandum, quod unusquisque animo miserendi alimoniam pauperum pia professione contulerit. Quia & in hac ipsa elemosynaria largitate, in qua operantis sensus potiùs quàm census aspicitur, non est doni quantitas pensanda, sed studij. Quo factum est per evangelicam lectionem, ut infinitis auri argentique donariis paupertina numi duplicis præferatur oblatio. Quæ si utique viduæ donatrici ad mensuram centupli redderetur, sine dubio cunctis minùs reciperet, quæ minùs omnibus intulisset. Vnde & sanctus Petrus cum dixisset, *Ecce nos relinquimus omnia, & secuti sumus te*, qui certè, sicut lectio docet, nihil aliud quàm retia reliquerat, quibus tenuem victum piscandi artificio transigebat, responsum illi est: *Omnis qui reliquerit domum, aut fratres, aut sorores, aut patrem, aut matrem, aut uxorem, aut filios, aut agros, propter nomen meum, centuplum accipiet.*

vitam aeternam possidebit. Namque cum in Scripturis centenarius numerus omni perfectione sacratu sit, discernite quod reddantur in centuplum, non quæ tribuuntur Christi nomine, sed quæ pro Christi nomine relinquuntur. Quia licet magna salutaris profit merces elemosynæ, incomparabiliter tamen majus est omnia dimittere, quam plurima dispensare. Quocirca definiat gloria vestra de solo istud martyrio prædicari, cujus coronæ nullum penitus meritum humani operis exæquatur. Iste est centesimus fructus; qui in futuro quidem vitam aeternam expectat, sed in præsentī quoque seculo illatas martyribus contumelias mirificato honore compensat. Vnde & alio Evangelij loco dominicus sermo testatur quod ad centenariam frugem cadens in terram bonam nutritæ sementis germen exierit. Parentes ergo, uxorem, vel filios, sive fratres, pro Christi tantum consecrat nomine relinquendos, id est, cum pro adferenda nominis confessione, non tantum hujusmodi necessitudinum, sed animarum quoque nobis corporumque facienda jactura sit. De qua divisione idem Dominus alio loco: *Veni, inquit, separare filios adversus parentes, nurum adversus socrum.* id est, ut quorumlibet affectuum personæ, tendentibus nobis ad Christum, si comitari noluerint, deserantur. Excepto autem hoc sensu, propinquitates istas non semper nobis ut præjudicatas debere dimitti, & exemplis & ratione colligitur. Nec enim & illi propinqui dimittendi sunt, qui ad cælestes coronas contemptu seculi calcata morte festinant. Neque suadere fidelibus possumus ut conjugia vel parentes abiciant, cum Dominus clamet quod non liceat homini dimittere uxorem. *Et quod Deus, inquit, conjunxit, homo non separet.* Et Apostolus protestatur quod qui suis & maxime propinquis non providet, fidem negat, sitque deterior infideli. Dominum Petrus, Petrum conjux propria sequebatur. Cessante carnali usu, manebat spiritale solatium. Et comitante se Andrea germano, nec fratrem nec uxorem dimiserat, in quorum contubernio Christi vestigiis adhærebat. Quapropter personas hujusmodi non obesse nobis, sed impedire, timendum est. Nam cum omnino hominum generi, ordini, dignitati obtinendum cæleste regnum divinū sermo proponat; est temerarius prædicator, necessitati Prin-

cipum, quæ regnum divinis nutibus administrat, si omnia quæ supra diximus relinquenda suaserit, cum tamen etiam personis hujus culminis contemptus mundi suggeri & cælorum regnum debeat repromitti, Apostolo, sicut recollitis, protestante locupletibus ut divites sint in operibus bonis, & thesaurizent sibi fundamentum bonum, ut apprehendant veram vitam. Quibus secundum hanc sententiam agrorum sive reddituum & prodesse usus poterit, si non nocuerit appetitus. Est tamen & aliud sanctitatis genus, in quo si tempus persecutionis assistat, martyrium quoddam plena confessio queat imitari. Si quis enim antiquam parentum consuetudinem sive sectam melius credendo commutat, nec teneatur privilegio consuetudinis, cum Veritas provocat ad dilectionem salutis; utiliter hic parentes, fratres, sororesque dimittit; velut Abraham dives, qui cunctis cælestibus donis fruens, filiis, famulis, auro, argento, patrimonio, matrimonio rectè usus, patriæ se tamen & cognationi suæ voto mutandæ religionis excussit, & imminente jam senio, signum Circumcisionis, quo Christianitas figurabatur, accipiens, profectos jam per aetatem conversione pueros fieri posse præmonuit. De quibus & propheticus sermo: *Puer, inquit, centum annorum morietur.* id est, centuplum accipiet quod puer factus est: quem præfata sacri numeri pluralitate præstantem, sicut ætate matura vivendi novitas fecit puerum, sic custodita renovatio immortalis faciet longævitate profectum.

III.

Judicium latum adversus Gundi sanctimoniam anno DCCCLXXIV.

Ex Chartulario monasterij Casauriensis, cujus mihi copiam fecit vir clarissimus Antonius Vion Herovallius.

Causa Gundi, qua post votum religionis Sisenando nupsit illicitè.

DV M Domnus Ludouicus gloriosus Imperator de partibus Beneventi reverteretur, & venisset ad monasterium sanctæ Trinitatis, quod est constructum in insula quæ vocatur Casa aurea, quod ipse Augustus à fundamentis ædificare disposuit in finibus Pinnensis, & ibi per ejusdem Augusti jussionem intus eodem monasterio in judicio residerem ego Heribaldus Comes in vice Comitum Palatii ad singulorum hominum justitias faciendas vel deliberandas, residentibus mecum Rainaldo & Eriredo & Capiprando Bassis Domni Imperatoris, Adelberto, Iohanne, Maiolfo Iudicibus, Allone, Sindolfo, Sindeperto, Liuteri, & reliquis multis. Ibique nostri veniens præsentia Maio de Piscaria Advocatus Domni Imperatoris, necnon & Sisenandus ex genere Francorum, altercationem inter se habentes. Dicebat ipse Maius Advocatus. Iste Sisenandus habet uxorem Gundi, quæ fuit veste & velamine sanctæ Dei genitricis Mariæ induta; & postea, ut dixi, iste Sisenandus eam sibi in conjugio sociavit, & adhuc eam illicitè habet. Vnde secundum legem persona ejus simul & substantia parti Palatii pertinere debet. Vnde quæro à parte Domni Imperatoris habere justitiam. Respondit ipse Sisenandus. Verè ipsam Gundi uxorem habeo, quòd mihi ad legitimum matrimonium tradidit Amelfredus filius ejus cum mundualdo suo. Et illud quod dicis, quòd veste religionis induta post mortem Iustonis, qui fuit anterior vir ejus, non est veritas. Cùm taliter agerentur,

diximus ipsi Maioni Advocato si taliter per testes aut inquisitionem probare posset quòd veste & velamine induta fuisset, & postea ipsum Sisenandum in virum sibi sociasset. Qui dixit quòd taliter per inquisitionem clarescere posset. Et taliter ipse Maio per inquisitionem & per idoneos homines guadium dedit ad probandum. Et ipse Sisenandus dedit guadium ipsam Gundi uxorem suam ad placitum adducendam unà simul cum Amelfredo filio & mundualdo suo, quem dicebat ei ad uxorem eam tradidisse, posito inter eos constituto. In statuta verò die venerunt ipse Maio Advocatus, simul & ipse Sisenandus, cum ipsa Gundi uxore sua, & Amelfredo filio ejus, nostri coram suprà præsentiâ : ubi in judicio residebam intus eodem monasterio, residente nobiscum Grimaldo venerabili Episcopo, Geraldo, & Aloardo, Henrico, & reliquis multis. Et cœpit dicere ipse Sisenandus. Iste Maius Advocatus hic in judicio vestri præsentiâ mallavit me ut ego haberem uxorem Gundi, & fuisset veste & velamine induta, & postea ego in uxorem mihi sociassem. Et ego negavi quòd verum non fuisset quòd aliquando velata fuisset. Et dixi quòd mihi eam ad uxorem tradidisset Amelfredus filius & mundualdus ejus. Iudicatum mihi fuit eam cum prædicto filio suo ad placitum adducendam. Et taliter guadium dedit. Et ipse Maio dedit mihi guadium per idoneos homines circumstantes ad inquisitionem probare qualiter postquam velata fuisset, ego uxorem sociassem. Replians ipse Maio. Verè omnia. Taliter inter nos actum & guadiatum fuit. Et hodie exinde iter nos statutum placitum habemus. Et ecce omnes ipsi qui hoc sciunt, ad præsens sunt. Et statim eos denominavit. Hi sunt, Grimaldus Episcopus, Erifredus, Ainardus, Sindolfus, Opteramus, Maiolfus, Aloini, Garifuso, Sindepertus, Galderamo, Sinderado, Godo, Vvinipertus, Petronaci, Iustinus, Gisolfus, & Rimo. In primis Grimaldus Episcopus dixit. Scio quia ista Gundi post mortem Iustonis viri sui ante meam venit præsentiâ, & sua bona & spontanea voluntate vestem & velamen sanctæ Dei genitricis Mariæ super se induit, & eam velatam vidi. Erifredus & Rainardus adjurati in fide & sacramento quod Domino Imperatori promissum habebant, similiter dixerunt quòd vestem & velamen eam indutam vidissent. Isti
& alij

& alij omnes supradicti similiter dixerunt quòd eam ve-
 latam vidissent. Et qualiter dixerunt, ad sancta Dei
 Evangelia juraverunt quòd veritatem dicerent. Hac
 inquisitione facta, tunc nos qui suprà auditores interro-
 gavimus ipsum Sisenandum & prædictam Gundi quid
 contra inquisitionem ipsam dicere vellent, aut si verita-
 tem testificaverunt aut non, vel si ipsi omnia dixissent.
 Qui dixerunt quòd adversus ipsam inquisitionem nihil
 dicere vellent, eò quòd non possent, & veraciter testi-
 ficaverunt, & idonei sunt. Et ipse Amelfredus confessus
 fuit quòd ei eam ad legitimum ipsam Gundi uxorem
 suam tradidisset matrimonium. Cum hæc omnia taliter
 factum & adimpletum fuisse, paruit nobis omnibus qui
 suprà auditoribus esse rectum. Et judicavimus ut juxta
 legem, & secundum dictam inquisitionem, ipsam Gun-
 di & omnes reditus & substantiam suam pertinere parti
 Palatij. Et ipse Sisenandus daret guadium de solidis sex-
 centis. Et prædictus Amelfredus mundualdus, qui in hac
 illicita conjunctione consentiens fuit, & eam tradidit,
 daret guadium de solidis centum quinquaginta. Quod
 factum est, & definitum est. Et hanc notitiam pro secu-
 ritate Domni Imperatoris scripsi ego Garifuso Notarius
 in anno Domni Ludovici Imperatoris xxiv. mense
 Decembri, per Indictionem vii. † Signum manus
 Heribaldi Vicecomitis Palatij, qui ibi fui. † Ego Eri-
 fredus ibi fui. † Ego Aloini ibi fui. † Ego Sindolfus ibi
 fui. † Ego Maiolfus ibi fui. † Ego Liuteri ibi fui. † Ego
 Maiepertus ibi fui. † Ego Adelpertus ibi fui.

I V.

Ex Præcepto Ludovici II. Imperatoris,
 per quod monasterio Casauriensi
 donat nonnullas res.

*Ex eodem Chartulario, unde etiam editum
 est Tom. v. Spicilegij pag. 379.*

NEC NON etiam & res quæ fuerunt Gundi uxoris
 Iustoni, id est, Curte de Monatiano, & cuncta
 E e

portione ejus quam à viro suo Iustone in dote acceperat. Quæ Gundi post velamine religionis in adulterio copulata, in placitum ante judices sacri Palatij legaliter devicta est.

V.

Indicium aliud in eadem causa, latum
anno DCCCLXXVII.

Ex eodem Chartulario.

*Placitum de rebus Gundi & Iustonis in villa
Fiola, Colle, Superone, Badulato,
Perulo, & Fleccine.*

IN Christi omnipotentis nomine. Notitia Iudicati. Dum resideremus nos Ildebrandus Auditor Vvidonis Comitis, & Ello Castaldio, Zangolfus Gastaldio de Firmo, per missum & demandatum Vvidonis Comitis in placito intra civitatem Theatinam, ad singulorum hominum causas ad audiendum, vel ad deliberandum. Residentes ibidem nobiscum de Francia Anseri & Guarnato Castaldiis, Erifredus, Astroaldo, & Vvido, Albertus, Ainfredus, Ildebrandus, Aderisius, Domi. Scabinus de Furcone, Adelpertus Castaldio, Maio, Vvarimpoto, Maiolfus, Vvalpertus, Rodepaldus, item alius Maio, Anno Scabinus de Teate, Ofteramo & Ildeperto & Sindolfus & Vetroaldo Scabini de Pinne, Eriemari, & Cherisi, Corbinus, Asfredus, Siolfus, Rodelandus, Arderadus, item alius Corbinus, Aldoini, Madelpertus & Benedictus Notarij de Pinne, Gifelpertus & Leo Notarij de Teate, Protogari, Prando, Teodenandus, Rodebrandus, Teuspaldo, Arepaldus, Benedictus, Arnoaldus, vel alij plures homines astantes. Ibiq̄ue veniens Romanus vir venerabilis Abbas de monasterio sanctæ Trinitatis, quod situm in insula Piscariæ, loco qui dicitur Casauris, unà cum Garifuso Notario Advocato de prædicto monasterio. Et querellati sunt super Amelfrido & Vvaguino & Petro

filiis quondam Iustonis Franci. Et dicebant quòd Iusto genitor istorum germanorum confirmavit per scriptum dotalitiæ Gundi conjugii suæ genitrici vestræ ipsam curtem de Monatiano; cum omnibus quæ ad se pertinent; & tertiam partem de omni re alia sua. Et ipsa genitrix vestra fuit velata, & commisit adulterium, per quod legibus res sua ad partem Domini Regis decaduta fuit. Et Iudicatum exinde habemus, per quod est confirmatum quomodo Advocatus Domini Regis ipsas res convicit de ipsa Gundi genitrice vestra & de vobis. Et Iudicatum exinde confirmatum habemus: Et ipse Dominus Imperator ipsum Iudicatum & ipsas res in ipso monasterio dedit per suum Præceptum. Et ecce ipsum Iudicatum & ipsum Præceptum hic præ manibus tenemus in vestri præsentia. Sic nos suprascripti iudices fecimus legere ipsum Iudicatum & ipsum Præceptum. Et inter cetera continebatur in ipsum Præceptum qualiter Dominus Ludovicus Imperator piissimus inter cetera confirmaverat per ipsum Præceptum pro animâ sua ad proprietatem in ipso monasterio omnes ipsas res quæ fuerunt Gundi, sicut ipse Romanus Abbas cum suo Advocato dixerat, & manu sua propria in ipso Præcepto confirmaverat. Et in ipso Iudicato continebatur qualiter in præsentia Eribaldi Vicecomitis Palatii ipsius Augusti, & de aliis iudicibus & bonis hominibus, convicerat Maio Advocatus Domni Imperatoris, Gundi genitrice de ipsis suprascriptis germanis, quæ fuit velata, & pro adulterio quod commiserat, omnes res ipsius Gundi cum ipsa curte de Monatiano; quam ipse Iusto ipsi Gundi in dotalicia dederat, cum omnibus quæ sunt ad se pertinentes, & tertiam partem de omni alia re Iustonis, qui fuit vir ejus. Et quomodo ipsa Gundi cum filiis suis & cum Ildegario Advocato ipsius suprascripti Petri, professi fuerant quomodo Gundi adulterium commisisset, & per iudicium iudicum omnes res ipsius Gundi Maio Advocatus Domni Imperatoris convicerat. Et erat ipsum Iudicatum scriptum per Notarium publicum, & ab ipso Eribaldo & à iudicibus erat roboratum juxta legem. Modò volumus scire si isti germani volunt nobis aliquid contendere de ipsa curte de Monatiano, cum omnibus quæ ad se pertinent, vel de omni alia tertia parte de re quæ fuit Iustonis, qualiter ipse Iusto ad ipsam conjugem suam dedit.

Et volumus ipsas res cum ipsis dividere, & habere exinde ipsam aliam tertiam partem de ipsa alia re Iustonis, qualiter ipsi Gundi pertinuit. At ubi respondebant ipsi supradicti germani, & dixerunt. Veritas est quia Iusto genitor noster habuit in conjugio Gundi genitricem nostram. Et donavit ei ipsam curtem de Monactiano in dotalicia cum omnibus quæ ad se pertinent. Et dedit ei tertiam partem de omni alia re sua quantam habebat vel inantea habiturus fuisset. Et veritas est quia ipsa genitrix nostra fuit velata, & postea commisit adulterium. Et veritas est quia Maio Advocatus Domni Imperatoris stetit nobiscum, & cum ipsa genitrice nostra, & cum ipso Ildegario zio nostro, qui erat Advocatus istius Petri. quomodo ipsa genitrix nostra adulterium commisisse, & ipsa & nos & Aldegarius zius noster manifestavimus quomodo ipsa genitrix nostra adulterium fecisse, & legibus omnes res ejus ad partem Domni Imperatoris decedere debuissent. Et omnia sic est veritas sicut in ipso Iudicato continetur. Sed nos ipsam curtem de Monactiano cum omnibus quæ ad se pertinent, & tertiam partem de omni alia re genitoris nostri, vobis nunquam contendimus: quia legibus per ipsum Præceptum & per ipsum Iudicatum in ipso sancto monasterio permanere debet. Exceptamus ipsam curtem & res nostras in Aprutio, quas nos Fulrado per cartulam confirmavimus, & ipse Folradus vobis in ipso monasterio per cartulam confirmavit. Et excepto ego Amelfredus omnem ipsam rem quæ fuit Machelmi soceris mei. unde ego dare non debeo. excepta ipsa re quæ fuit Machelmi soceris mei in Perolo, & in Badolato; quam ego in ipso monasterio per cartulam confirmavi, & in ipso monasterio permanere debet. Audientes nos supradicti iudices ipsos supradictos Amelfredum, & Vvaningum, & Petrum omnia taliter dicere, & talem professionem facientes, patuit nobis rectè, & iudicavimus sequentes eorum professionem, & sequentes ipsum Iudicatum, & secundum ipsum Præceptum, per quod Dominus Imperator ipsas res in ipso monasterio confirmaverat, ut ipsam curtem de Monactiano, cum omnibus quæ ad se pertinent, & ipsam tertiam partem de omni quæ fuit supradicti Iustonis, qualiter ipsi Gundi pertinuit, haberet pars supradicti monasterij ad ejus proprietatem in securitate

à parte ipsorum supradictorum germanorum. Et renun-
 tiavimus ipsis supradictis germanis ut sibi exinde quies-
 cerent. Post hæc iterum ipse supradictus Romanus Ab-
 bas cum supradicto Garifuso Advocato suo dixerunt,
 quia volumus ipsas res dividere cum istis germanis
 Amelfredo, & Vvaningo, & Petro. Sed & ipsi supra-
 dicti germani dixerunt. Et nos ipsas res volumus divi-
 dere vobiscum. Et ipse Abbas cum ipso Advocato suo
 dixerunt. Si nobis datis ipsam tertiam partem de supra-
 dicta re quæ fuit genitoris vestri, ipsas res de villis de
 Fiola, & Colle, & Superone, Badulato, Perulo, &
 Fleccine, & curte de Leriano, & Ambrilie, & Ra-
 giano, & de ipsa re quæ fuit de Machelmo focero istius
 Amelfredi modiorum centum in loco qui dicitur Fiola,
 & ubi dicitur Sanctula, cum casis, terris, vineis,
 campis, silvis, & cum ipsis modis centum, quomodo
 superius scriptum est, nos ipsa recipimus pro ipsa tertia
 parte. In eo modo, ut meniremus ipsas res; & si nobis
 plus exinde evenire debet, nobis adimpleatis in supra-
 dictis villis, dum usque ipsam tertiam partem adimplea-
 tis. Et si plus fuerit de ipsa re quam nos dicimus, nos vo-
 bis refalvamus de ipsa re, dum vos ipsas duas portiones
 habeatis. Sed & ipsi germani dixerunt. Et nos vobis vo-
 lumus dare in portionem pro ipsa tertia parte ipsas su-
 pradictas res, in eo modo sicut vos dixistis, ut per men-
 suratum adæquemus. Et à præsentia in præsentia de supra-
 dictis iudicibus & bonis hominibus tradiderunt ipsi su-
 pradicti germani in portionem ad proprietatem ipsius
 monasterij ipsi Romano Abbati & Garifuso Advocato
 ejus supradictas res in supradicta loca pro ipsa tertia
 parte de re supradicti Iusti quæ ipsi Gundi exinde perti-
 nuerat. In eo modo, ut per mensuram ipsa adæquarent,
 qualiter superius scriptum est. Et ipse Romanus Abbas
 cum ipso Advocato suo tradiderunt ipsas alias res pro
 ipsis duabus portionibus de ipsa supradicta re quæ ipsis
 germanis exinde pertinuit de casis, terris, vineis, po-
 mis, omnia ut ipsa adæquarent qualiter superius dixe-
 runt. Et guadiaverunt inter se ut ambularent super ipsa
 re, & adæquarent ipsam per mensuram, sicut superius
 scriptum est. A parte Garifusi exivit Adepertus Nota-
 rius, filius Madelperti. Et à parte ipsorum germanorum
 exivit supradictus Notarius Adelpertus, & Guarnato

Castaldio. Finito hoc, iterum querellatus est ipse Garifusus Advocatus ipsius monasterij super ipsis supradictis germanis, & dixit. Quia fuerunt homines qui fecerunt cartulas quondam Sisenando Franco de re sua in Casule & Superone, & per singula casalia. Et nos ipsas res de ipsis hominibus quærimus ad proprietatem ipsius monasterij. Modò volumus scire, si isti germani nobis exinde contendunt. Sed & ipsi supradicti germani dixerunt. Certè verum est quòd omnes res quæ fuerunt Sisenandi, quas ipsi homines ei per cartulam confirmaverunt, & quæ vos modò ad partem de ipso monasterio ad proprietatem quæritis, pertinere debet. ipsa nunquam contendimus. in ipsis casalibus de Fiola, & ubi dicitur Sanctula. quia non habemus ullam pertinentiam, per quam vobis contendere debeamus, nec rationem. Tunc nos supradicti iudices paruit nobis rectè, & iudicavimus ut ipse Romanus Abbas cum successoribus ejus haberet ipsas res de ipsis cartulatis Sisenandi, quod ille exinde tenet ad proprietatem de ipso monasterio in securitate de parte ipsorum germanorum. Et qualiter actum fuit, & hanc Notitiam Iudicati, quomodo fuit, de mandato de supradictis iudicibus & bonis hominibus scripsi ego Adelfredus Notarius. Actum in Teate in anno imperij Domni Karoli secundo, & secundo anno Comitatus Vvidonis Comitum, de mense Augusto, per Indictionem x. feliciter. † Ego Ildeprando ibi fui. † Ego Erifrid ibi fui. † Ego Vvalpertus ibi fui. † Signum manus Ellonis Castaldij Missi, qui ibi fui.

Errata sic corrigito in primo Tomo.

P A G. 73. lineâ 15. cum 131. 21. sed 173. 16. Spiritus 190. 34. sumus 234. 17. nos 235. 2. siue angelicæ 237. 22. locis 262. 33. interposita 272. 11. pervasionibus 274. 23. sit *Ibid.* 25. ex 293. 3. prudentibus.

